

ПСИХОЛОГІЧНА ПІДТРИМКА СІМЕЙ З ДІТЬМИ

Підготувала
практичний психолог
Ватаманіца Л.В.

Сім'я є першоосновою духовного, економічного та соціального розвитку суспільства. Саме її визнано у міжнародному співтоваристві найкращою умовою для виживання, захисту і розвитку дітей, основним осередком суспільства, природним середовищем для людини.

Сучасна сім'я несе найбільшу відповідальність за виховання дитини. Саме вона має виконувати головне завдання — забезпечувати матеріальні та педагогічні умови для духовного, морального, інтелектуального й фізичного розвитку юного покоління.

Конституційним обов'язком батьків є утримання своїх дітей до повноліття.

Законами України «Про освіту», «Про позашкільну освіту» на батьків покладена відповідальність за фізичне здоров'я та психічний стан дітей, створення належних умов для розвитку їхніх природних здібностей.

Від сім'ї починається шлях дитини до пізнання світу, свого становлення як особистості, шлях до шкільного та позашкільного навчання.

У вихованні дитини відбивається вся організація життя сім'ї, працьовитість, духовне багатство й моральна чистота матері та батька.

Формування педагогічної культури батьків — це спроба допомогти сучасній сім'ї у виконанні нею функцій виховання. Урешті-решт ідеться про право дитини на таких батьків, які здатні забезпечити їй можливість усебічного розвитку і сімейного добробуту. Сім'я — це основа суспільства і замінити її не в змозі жодна офіційна організація чи установа.

Рекомендації батькам у відносинах з дитиною

У своїх відносинах із дитиною дотримуйтеся «позитивної моделі». Хваліть її в кожному випадку, коли вона цього заслужила, підкреслюйте успіхи. Це допоможе зміцнити в дитини впевненість у власних силах.

Уникайте повторень слів «ні» і «не можна».

Говоріть стримано, спокійно і м'яко.

Давайте дитині тільки одне завдання на певний відрізок часу, щоб вона могла його завершити.

Заохочуйте дитину до всіх видів діяльності, що вимагають концентрації уваги.

Рекомендації батькам тривожних дітей

У роботі з дітьми з тривожністю необхідно:

Постійно підбадьорювати, заохочувати демонструвати впевненість у їхньому успіху, у їхніх можливостях;

Виховувати правильне ставлення до результатів своєї діяльності, уміння правильно оцінити їх, опосередковано ставитися до власних успіхів, невдач, не боятися помилок, використовувати їх для розвитку діяльності;

Формувати правильне ставлення до результатів діяльності інших дітей;

Розвивати орієнтацію на спосіб діяльності;

Розширювати і збагачувати навички спілкування з дорослими й одноліткам, розвивати адекватне ставлення до оцінок і думок інших людей;

Щоб перебороти скутість, потрібно допомагати дитині розслаблюватися, знімати напругу за допомогою рухливих ігор, музики, спортивних вправ ; допоможе інсценізація етюдів на прояв сміливості, рішучості , що потребує від дитини психоемоційного ототожнення себе з персонажем; ігри, що виражають тривожність занепокоєння учасників, дають змогу емоційно відкинути пригніченість і страх , оцінити їх як характеристики ігрових персонажів, а не даної дитини.

Не сваріть дитину за те, що вона посміла гніватися на вас. Навпаки, поставтеся до неї, до її обурення з розумінням і повагою: допоможіть їй усвідомити і сформулювати свої претензії до вас.

Тільки тоді, коли емоції згаснуть, розкажіть дитині про те, як ви переживали, коли вона виявляла свій гнів. Знайдіть разом із нею владу форму висловлювання претензій.

Поспостерігайте за собою. Дуже часто ми самі виховуємо своє роздратування, терпимо його доти, доки воно не вибухне, як вулкан, яким уже не можна керувати. Набагато легше й корисніше вчасно помітити своє незадоволення і проявити його так, щоб не принизити дитину, не звинуватити, а просто виявити своє незадоволення.

Не можна погрожувати дітям нездійсненими покараннями: ("Мовчи, а то рота заклею! Піду від тебе! Вб'ю тебе!"). Вони і без того бояться всього на світі. Краще, якщо батьки в якості профілактики, не чекаючи екстремальній ситуації, будуть більше розмовляти з дітьми, допомагати їм висловлювати свої думки і почуття словами.

Кілька порад батькам із формування в дітей адекватної самооцінки

Не оберегайте дитину від повсякденних справ, не прагніть вирішувати за неї всі проблеми, але і не перевантажуйте її тим, що їй непосильно. Нехай дитина виконує доступні їй завдання і одержує задоволення від зробленого.

Не перехвалюйте дитини, але ї не забувайте заохочувати її, коли вона цього заслуговує.

Заохочуйте в дитині ініціативу. Нехай вона буде лідером усіх починань, але також покажіть, що інші можуть бути краще її.

Не забувайте заохочувати інших у присутності дитини, підкресліть достоїнства іншого і покажіть, що ваша дитина також може досягти цього.

Показуйте своїм прикладом адекватність ставлення до успіхів і невдач. Оцінюйте у голос свої можливості й результати справи.

Не порівнюйте дитини з іншими дітьми. Порівнюйте її із самою собою (тією, якою вона була вчора чи, можливо, буде завтра) Наприклад: « - Иванко такий старанний хлопчик і тобі портрїбно бути як він!». Забудьте фразу: «Що ти сьогодні отримав?» Зустрічайте дитину спокївно, не сипте на неї тисячу запитань, дайте їй розслабитися (згадайте, як вам важко після виснажливого робочого дня). Коли дитина збуджена і хоче з вами чимось подїлитися, не відмовляйте їй у цьому, вислухайте, на це ви не витратите багато часу.

Особливості стилю поведінки із сором'язливими дітьми:

Розширюйте коло знайомих своєї дитини, частіше запрошуйте до себе друзів, беріть дитину в гості до знайомих людей.

Не варто постійно турбуватися про дитину, прагнути оберігати її від небезпек, в основному придуманих вами, не намагайтеся самі зробити все за дитину, запобігти новим ускладненням, дайте їй певну міру волі і відкритих дій.

Постійно зміцнюйте в дитині впевненість у собі, у власних силах.

Залучайте дитину до виконання різних доручень, зв'язаних із спілкуванням, створюйте ситуації, в яких сором'язливій дитині довелося б вступити в контакт з «чужим» дорослим. Наприклад: «Треба довідатися, про що ця цікава з чудовими картинками книга. Давайте запитаємо в бібліотекаря і попросимо дати їй нам подивитися». Звичайно в такій ситуації «вимушеного спілкування дитина спочатку на стільки, що вітається тільки пошепки, відводячи очі, і не відриваючись від руки матері. Зате, ідучи, прощається голосно й чітко, іноді навіть посміхається.

Майбутнє належить тільки дітям! Робіть усе, щоб дитинство й майбутнє наших дітей було прекрасними.